

FISKARTORPSHOLMEN 1997

Gott Nytt År

1998

Kära vänner !

Jag var 25 år och åt och dansade en kväll. En flicka och en dam pratar ivrigt, de var inte där för att dansa. Jag bjuder upp och blir mönstrad från topp till tå. Långsamt, avmätt reser flickan sig.

Vi dansar en, vi dansar två. Hon är förlovad. Vi dansar många och hon kommer hem till mig då och då.

Några månader går. Över helgen skall hon till Dalarna och på fredagsnatten dröjer hon kvar länge hos mig.

- Vad skall du göra i Dalarna? frågar jag.

- Jag skall gifta mig, blir svaret och det gjorde hon också.

Ho va go.

- * -

När man sitter på en liten östersjöö så handlar tankarna mycket om forntid och framtid. Episoder som den ovan flätas samman till mitt livs historia, nödvändig för det som kallas perspektiv.

Somliga frågor, - är det inte ensamt för dig där ute på ön?

Nej, jag har det aldrig ensamt. Det kan vara svårt att förstå, att ofta är människor mig närmast när de är ett stycke bort. Härifrån har jag bättre tid att ha kontakt med alla än vad jag skulle ha med alla

nära runt omkring. Mycket nära blir små saker stora och skiljer oss åt.

- * -

För några år sedan fick jag en uppgift.

- Du skall berätta om mål och mening med ditt liv, sa han.

Målet var ju lätt, största möjliga lycka. Men jag blev ensam om det målet.

Livets mening blev en svårare nöt. Jag ringde några präster, för om någon visste så var det väl de. Men de var lika vilsna som jag. En sa' att livets mening är att uppfylla Guds vilja.

Käre präst, du och jag har inte samma Gud. Min Gud är till för mig och skall uppfylla min vilja. Gör han inte det så byter jag ut honom. Min Gud är till för mig, inte jag för honom. Nog får man ställa krav på Gud, visst?

Gud har skapat oss. Men samtidigt har vi människor skapat Gud. För endast i vår fantasi får Gud gestalt och mening.

- * -

En god vän sa, - antingen tror man eller också tror man inte.

Men så enkelt kan det inte vara. Jag tror det ingen finns som inte har en tro. Och för de allra flesta och i alla tider, är tro mellan-

rummet mellan det vi undrar över och det som vi verkligen vet. Religion är därför något som förändras med vårt vetande och vår kultur och den fastfrusna kyrkan är i kris.

Intervjun nyligen med ärkebiskopen var befriande. Det kändes som att han och jag har samma Gud. Under en timme nämndes ordet Jesus inte en enda gång. Han är inte längre så viktig. Efter två tusen år kan vi konstatera, att han misslyckats med att bli frälsaren. Fast han blev ju berömd.

- * -

Jag bor på en ö, inte mycket större än jag själv. Ofta får jag frågan, - hur kan du bo där när isen varken bär eller brister?

När den bär kommer jag över torr. När den brister blir jag blöt och när den varken bär eller brister kommer jag över fuktig av svett.

Mina närmsta grannar har andra problem. Stina hade Kurt gjort så rund om magen att hon till sist inte kom ur huset. Det är ju inte så lätt att veta, att man inte skall bosätta sig i ett hus av betong när man är en liten mus. Tänder skall man vara rädd om. Där låg hon med sina korintögon och bara tittade på mig när jag lyfte hennes tak. Hon förstod allt jag sa och pep över och redde sig en ny boning i en björkrot. Kurt hjälpte till med att fälla hundkäx till bygget. Allt var frid och fröjd tills det kom en drummel och kissade på stubben. Så det var bara att flytta igen. Tänk va, ställa sig och kissa på Stinas stubbe. Så oförskämt. Jag såg henne ibland litet längre bort. När hallonen mognat hände det, att hon klättrade upp på något strå och smakade.

-* -

Hemma, när jag var liten, fanns en skomakare. Oskar hette han och hans huvud var lika blankt som skorna han gjorde. Hans stol hade tre ben.

- Det är bara en trebent stol som står stadigt, förklarade han för mig lille parvel. Med två ramlar den och med fyra vickar den. Därför försöker jag att få allt jag gör att också stå på tre ben.

Vision heter första benet. Det är med visioner man skapar.

Det andra är verktygen, ord och mening formade för hjärta och hjärna. Nutidens elektroner är helt återanvändbara.

Kan du gissa vilket det tredje är? Det är du! Varför skulle jag föra krig med mina ord om inte du

fanns? Och om mina ord inte kan fångsla dig tills de är slut är orden bortkastade och mitt krig till ingen nytta.

- * -

Jag förstår att många tycker att jag är litet rubbad på min östersjöö. Jag delar er åsikt. Men vem kan döma? Många som betraktats som tokiga har varit så kloka att vi vanliga inte kunnat förstå. Mina förfäder har kunnat leva enklare än jag gör i tusentals år. Att jag finns är ett bevis på det. Vad strävade de mot?

Mitt mål är två. Det ena är lyckan på vägen jag vandrar. Det andra fåfängan att bli ihågkommen en liten tid. För vad är kanske inte så viktigt.

*Så ett år ifrån oss går,
och kommer inte mer.
Och målet som vår strävan
når,
är vägen livet ger.*